

Què és el TDAH?

El TDAH és un trastorn d'origen neurobiològic. Els símptomes comencen en la infància i es caracteritzen per la presència d'una excessiva activitat motriu, impulsivitat i defecte d'atenció.

El Trastorn per Dèficit d'Atenció i Hiperactivitat (TDAH) és un trastorn d'origen neurobiològic, els símptomes del qual comencen a la infància i que es caracteritza per la presència d'un excés d'activitat motriu, impulsivitat i defecte d'atenció.

Les manifestacions del TDAH estan presents, en major o menor grau, en tots els nens durant els seus primers anys de vida. En general, en el transcurs dels anys i amb l'ajuda de pautes educatives correctes, els nens van adquirint la capacitat d'autocontrol pròpia de cada etapa evolutiva. En els nens amb TDAH no succeeix el mateix. En ells persisteixen els patrons de conducta propis d'edats inferiors. Establir la frontera entre una conducta normal i patològica no sempre és fàcil. El grau i la repercussió de la hiperactivitat, la impulsivitat i el dèficit d'atenció condiciona que es consideri o no que un nen pateixi el trastorn. Per al diagnòstic de TDAH, a més, és necessari que la conducta estigui present en dos o més àmbits de la vida del nen (per exemple a casa i a l'escola).

En els nens amb TDAH persisteixen patrons de conducta propis d'edats inferiors.

La primera definició del TDAH va ser realitzada per G. Still (The Lancet, 1902), que va descriure a 43 nens que presentaven greus problemes en l'atenció mantinguda i en l'autoregulació de la conducta. Se'ls atribuïa un problema en el control moral de la conducta. Al 1914, A. Tredgold va argumentar que el TDAH podria ser causat per una disfunció cerebral secundària a un tipus d'encefalitis en la qual quedava afectada l'àrea del comportament. Lauferr i Denhoff (1957) van parlar per primera vegada de síndrome hipercinètic. Al 1968, el Manual diagnòstic i estadístic dels trastorns mentals, conegut per les seves sigles en anglès com DSM-II (1968), el va incloure com a reacció hipercinètica en la infància i posteriorment, el DSM-III (1980), va utilitzar el terme Trastorn per Dèficit d'Atenció fins a arribar al DSM-IV-TR (2001) com a Trastorn per Dèficit d'Atenció amb Hiperactivitat (TDAH).

Hi ha evidències científiques que el TDAH és un trastorn del funcionament cerebral.

Actualment disposem de la informació necessària per realitzar un diagnòstic i tractament que pot millorar molt la vida de les persones que pateixen TDAH i de les del seu entorn.

Existeixen evidències científiques de que el TDAH és un trastorn del funcionament cerebral. Actualment disposem de la informació necessària per

realitzar un diagnòstic i tractament que pot millorar molt la vida de les persones que pateixen TDAH i de les del seu entorn. L'estrès que genera en

pares i educadors, si aquests no reben un suport i instrucció específica, pot comportar problemes importants. Si no es diagnostica i es tracta, les repercussions a llarg termini poden ser molt negatives. El fracàs escolar, les conductes de risc, la inestabilitat laboral i familiar són molt comunes entre les persones amb un TDAH no tractat.

Entre un 5 i un 10% de la població pateix TDAH i afecta en major grau a la població masculina.

El TDAH afecta entre un 5 i un 10% de la població. Aquesta dada indica que probablement en totes les aules escolars hi ha, almenys, un nen amb TDAH. Els estudis epidemiològics de diferents països donen percentatges de prevalença similars.

Afecta en major grau al sexe masculí, tot i que cal destacar que en el sexe femení moltes vegades els símptomes passen més desapercebuts i, per tant, es diagnostica més tard o mai.

Sempre s'havia considerat el TDAH com un trastorn que afectava únicament a l'edat infantil. Avui en dia es coneix que almenys en un 50% dels casos, els símptomes persisteixen en l'edat adulta.

Per veure altres capítols sobre TDAH visiti el quadern de FAROS Sant Joan de Déu:

[L'aprenentatge en la infància i l'adolescència. Claus per evitar el fracàs escolar](#)